

Указано на то, что модернизму были присущи такие черты, как экспериментаторство, формотворчество и антиреалистическая направленность. Эстетические и культурные убеждения В. Вулф основывались на идее, что основным для искусства является нескованное воображение, визуализация эмоций через цвет и звук, бесконечные ассоциации, символы, умение тонко воспроизводить текучесть времени. Именно цвет стал одним из самых любимых художественных средств В. Вулф, с помощью которого она передавала мир чувств и настроений героев, демонстрировала игру темна и света, помогая читателю раскрыть характер и идею произведения. Среди наиболее распространённых цветов в «Mrs Dalloway» можно выделить белый, зеленый, розовый и красный цвета. Белый цвет в произведении можно встретить как в положительном, так и в отрицательном смысле: чистота и невинность, социальная закрытость и элитарность, жизненная пустота и бесцветность, спасение от старости, немощности и ненужности. Зеленый цвет символизирует покой и восстановление внутренней гармонии, семейный уют, надежду на положительные изменения, знаменует весну, однако также может обозначать стагнацию, иллюзию гармонии в ее жизни, потребность в защите от социального осуждения. Розовый цвет используется в романе реже, чем зеленый или белый, но он помогает подчеркнуть одну из главных проблем романа – вопрос противостояния юности и старости. Розовый также ассоциируется с эмоциональной клаустрофобией. Красный цвет использован для наделения героев такими чертами, как смелость, сила, энергия, тепло. Вместе с тем, он является цветом агрессии, откровенного неповиновения, страха, напряжения и выживания. В статье внимание обращено на то, что почти каждая краска в произведении использована с определенной целью и «подсказывает» читателю ключ к раскрытию характера того или иного героя.

Ключевые слова: В. Вулф, модернизм, мировосприятие, языковые художественные средства, «Mrs Dalloway», семантика цвета.

Pavliuk Alla, Rohach Oksana, Reykina Yuliya. The Meaning of Colour in Virginia Woolf's Novel "Mrs Dalloway". The article is devoted to the analysis of the topic of colours and its significance in the works by V. Woolf on the basis of the novel «Mrs Dalloway». It has been pointed out that the novel «Mrs Dalloway» belongs to a new trend in the European culture – modernism, that appeared at the end of the 19th – beginning of the 20th centuries. It was the time when there was a need for a new understanding of the reality, interest in an individual, his/her inner world and its perception. It has been underlined that modernism was characterized by such features as experimentation, creation of forms, and antirealistic slants. Aesthetic and cultural beliefs of V. Woolf were based on the idea that the main things for arts were free imagination, visualization of emotions via colour and sound, endless associations, symbols, abilities to reflect the time flow in the finest ways. It was the colour that became one of the most favourite figurative means of V. Woolf, with the help of which she conveyed the world of feelings and moods of her characters, demonstrated the play of light and darkness, enhancing a reader's ability to discover the novel's character and idea. Among the most frequently used colours in the novel «Mrs Dalloway» are white, green, pink, and red. The white colour is used in the positive and in the negative meaning: purity and innocence, social closeness and elitism, life emptiness and colourfulness, salvation from old age, uselessness and weakness. The green colour symbolizes calmness and restoration of the inner harmony, hope for positive changes, and signifies spring. But it can also stand for the stagnation, illusion of the harmony in life, a need for the protection from the social rejection. The pink colour is used less often than green and white, but it helps to underline one of the main problems of the novel – the question of the opposition of youth and old age. Pink is also associated with the emotional claustrophobia. The red colour is often applied to indue characters with such features as courage, strength, energy, and warmth. At the same time it is a colour of aggression, bold disobedience, fear, tension, and survival. It has been found out that almost every hue in the novel is used with a certain purpose and it gives a key to a reader to discover a personality of a character.

Key words: V. Woolf, modernism, world perception, language figurative means, «Mrs Dalloway», semantics of colour.

УДК 811.111-11:316.77

Наталія Передон

СУТІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ МЕДІАЦІЇ В КОМУНІКАТИВНІЙ СИТУАЦІЇ “ПРИМИРЕННЯ”

Зважаючи на високу конфліктогенність, притаманну розвитку людства у XXI столітті, важливість та потреба дослідження особливостей процесу зміни інтерперсональної взаємодії з конфліктно зорієнтованої на гармонійну сприймається як один із найважливіших чинників комфортного існування в соціумі. Відтак статтю присвячено вивченню медіації як інструмента конструктивного врегулювання конфліктів у комунікативній ситуації “примирення”. Установлено, що в процесі гармонізації міжособистісної інтеракції медіація представлена як неофіційний інститут, який не має юридичних ознак і повноважень. Визначено, що медіатор є факультативним

учасником аналізованої комунікативної ситуації, діяльність якого сприяє відновленню взаєморозуміння між сторонами конфлікту. Сфокусовано увагу на чинниках, які впливають на ефективність процесу медіації, та відмінностях між офіційною й неофіційною медіацією.

Визначено та схарактеризовано форми досліджуваного лінгвістичного явища в комунікативній ситуації “примирення”: спонтанна медіація, ініційована медіатором; спланована медіація, ініційована медіатором; спланована медіація, ініційована винуватцем конфлікту. Виявлено, що в ролі медіаторів процесу гармонізації стосунків виступають особи, чий авторитет беззаперечно визнається безпосередніми учасниками конфлікту. З'ясовано, що мета діяльності медіатора полягає в сприянні оптимізації взаємодії кривдника та постраждалого внаслідок конфлікту, створення атмосфери довіри, за якої сторони розглянули б можливість зміни своєї позиції в конфлікті та відновлення злагоди.

Виокремлено основні ознаки комунікативної поведінки медіатора: емпатія, суб'єктивність, дидактична спрямованість значної частини висловлень медіатора з огляду на їхнє морально-етичне підґрунтя, а також позиціонування рішення про гармонізацію стосунків між конфліктантами як єдино правильного виходу з ситуації.

Теоретичні положення проілюстровані прикладами з творів художньої англійської літератури ХХ–ХХІ століття, що репрезентують комунікативну ситуацію “примирення” в усній неофіційній комунікації.

Ключові слова: медіація, медіатор, конфлікт, комунікативна ситуація “примирення”.

Вступ. Медіація як альтернативний спосіб конструктивного врегулювання конфліктів є одним із перспективних напрямків досліджень у галузі конфліктології, психології, юриспруденції, філософії, дипломатії та соціології (О. В. Аллахвердова, О. Ф. Волобуєва, Л. М. Карнозова, Л. В. Куликова, С. М. Марков, О. А. Прохорова, Ch. Bessemer, K. Feinberg, L. S. Fong, J. M. Haynes, G. L. Haynes, Ch. W. Moore, F. Strasser, P. Randolph та ін.). Наукові розвідки мовознавчого характеру, присвячені вивченню медіації, – нечисленні (Н. С. Барєбіна, А. Г. Чернишенко). Відтак, *актуальність* теми статті продиктована важливістю вивчення цієї наукової категорії в рамках лінгвістичних парадигм. Актуальність дослідження посилюється і його відповідністю суспільно-політичним запитам сьогодення. *Мета і завдання* наукової розвідки полягають у з'ясуванні специфічних особливостей процесу медіації в умовах усного неофіційного спілкування; визначенні форм медіації в комунікативній ситуації (КС) “примирення”, а також з'ясуванні основних ознак комунікативної поведінки медіатора (посередника) в процесі примирення сторін конфлікту.

Методи та методики дослідження. Складність та багатогранність об'єкта дослідження зумовила потребу проведення поетапного аналізу дібраного матеріалу та залучення низки методів, які забезпечили виконання поставлених завдань і дали змогу отримати достовірні результати. Дослідження проведене із залученням загальнонаукових та лінгвістичних методів: індукції, дедукції, аналізу, синтезу та систематизації (для формування теоретичної бази дослідження, узагальнення даних і формулювання висновків); вибіркового добору та суцільної вибірки (для добору джерел емпіричного матеріалу й формування дослідницького корпусу), контекстуального аналізу (для виокремлення комунікативних ситуацій, в яких процес відновлення гармонійної інтеракції відбувається із залученням медіатора, з-поміж ситуацій спорідненого типу) та описового методу (для характеристики форм медіації й ознак комунікативної поведінки медіатора).

Результати та дискусії. У наукових студіях медіація як узгоджувальний механізм врегулювання конфліктів представлена різноплановими дефініціями. О. В. Аллахвердова осмислює досліджуване поняття як соціально-психологічний феномен, що є структурно організованим процесом взаємодії, в якому один з учасників взаємодії полегшує комунікацію між двома (і більше) учасниками, які перебувають в стані емоційного протистояння один з одним і не здатні самостійно здійснити конструктивну комунікацію [1, с. 152]. С. М. Марков розглядає медіацію як неформальне, тобто недержавне, конфіденційне, рівноправне, відверте, але шанобливо-делікатне вирішення суперечок у формі діалогу-диспуту (яке, проте, не виключає емоційно-психологічні методи доведення своєї правоти), толерантне (компромісне) обговорення та врегулювання конфлікту з метою пошуку взаємовигідних інтересів для подальшого укладення мирної угоди (або примирення) [11, с. 50]. У сучасній лінгвістиці явище медіації потрактовується як “менеджмент процесу когнітивної, вербальної та емоційної трансформації суб'єктів

конфліктного спілкування в рамках континууму від комунікативного дисонансу до комунікативного консенсусу” [10, с. 102].

Комунікативна поведінка медіатора спрямована на те, щоб викликати конструктивні зміни в позиціях сторін конфлікту або, щонайменше, вплинути на їхні оцінки та інтенції [9, с. 251].

До основних чинників, які впливають на **ефективність** діяльності медіатора, належать: 1) готовність сторін конфлікту врахувати думку посередника та прийняти запропоноване ним рішення; 2) особливості та характер діяльності медіатора в процесі відновлення комунікативного балансу між конфліктантами (ступінь зацікавленості медіатора в успішному розв’язанні конфлікту, знання ситуації та особливостей конфлікту, вміння бути переконливим); 3) знання історії розвитку конфлікту (ступінь його інтенсивності та тривалість); 4) характер взаємин між комунікантами, які потребують допомоги в розв’язанні конфлікту; 5) психологічний клімат, в якому відбувається спілкування; 6) наполегливість дій посередника; 7) правильний вибір медіатором стратегій і тактик урегулювання конфлікту [3, с. 488–489].

Медіація поділяється на **офіційну** (формальну, інституціональну) та **неофіційну** (неформальну, побутову) [3; 7]. *Офіційна медіація* передбачає наявність у посередника нормативного статусу. Роль офіційних медіаторів можуть виконувати міждержавні організації, окремі держави, державні правові інститути, представники правоохоронних органів, громадські організації тощо. Характерна ознака *неофіційної медіації* – відсутність у посередника нормативного статусу, але учасники конфлікту визнають його неформальний авторитет. Як неофіційні медіатори можуть виступати старші за віком родичі, представники релігійних організацій, професійні психологи, неформальні лідери соціальних груп різного рівня, друзі тощо [3, с. 484].

Як засвідчує корпус задіяного емпіричного матеріалу, в комунікативній ситуації “примирення” медіація представлена як неофіційний інститут, що не має юридичних ознак і повноважень. У ролі медіаторів процесу гармонізації міжособистісних стосунків виступають особи, чий авторитет беззаперечно визнається учасниками конфлікту: близькі родичі, друзі тощо.

Метою діяльності медіатора в аналізованій КС є сприяння оптимізації взаємодії винуватця конфлікту та постраждалого, створення атмосфери довіри, за якої сторони стали би більш сприйнятливими до аргументів, наведених медіатором, і розглянули можливість зміни своєї позиції в конфлікті та відновлення гармонійної інтеракції один з одним.

На основі аналізу ілюстративного матеріалу встановлено, що в комунікативній ситуації “примирення” діяльність медіатора набуває таких форм:

- 1) *спонтанна медіація, ініційована медіатором;*
- 2) *спланована медіація, ініційована медіатором;*
- 3) *спланована медіація, ініційована винуватцем конфлікту.*

При **спонтанній медіації, ініційованій медіатором**, посередник є свідком конфлікту і з певних причин приймає рішення втрутитися в конфлікт із метою відновлення взаєморозуміння та гармонійної інтеракції між комунікантами:

“Can you two stop fighting and concentrate on helping Payton?” Ethan asked.

Adriano and Patrick let their fighting stances slowly fade.

“All right, shake on it.” Jake took a step back. “We need to work together on this.”

Adriano offered an apology [15, с. 237].

Зауважимо, що характерною ознакою спонтанної медіації, ініційованої медіатором, є одночасна комунікативна взаємодія посередника з обома конфліктантами.

При **спланованій медіації, ініційованій медіатором**, як і при спонтанній медіації, рішення втрутитись у конфлікт задля допомоги в його вирішенні належить посередникові. Проте в цьому випадку спілкування відбувається в одному з двох форматів: “медіатор – винуватець конфлікту” або “медіатор – постраждалий”. У першому випадку метою посередника є переконати винуватця конфлікту в необхідності попросити пробачення в постраждалого:

The next evening, while Marilla was off in a far pasture leading back the cows, Matthew came

by Anne's room to see if he could encourage her to apologize. "Well, now? Anne, don't you think you'd better do it and have it over with? [...] Do it right off, I say, and have it over."

"I suppose I could apologize to oblige you," said Anne. "It would be true enough to say I'm sorry, because I am sorry now. I wasn't a bit sorry last night. But this morning I wasn't in a temper any more. I felt so ashamed of myself. But I just couldn't think of going and telling Mrs. Lynde so. [...] But still – if you really want me too..."

"Well now, of course I do" [12, с. 42].

Характерною ознакою діяльності медіатора при перебігу комунікативної взаємодії в форматі "медіатор – постраждалий" є персуазивний вплив на постраждалого з метою умовити його пробачити кривдника та повернутись до гармонійної моделі спілкування:

"What are you going to do to your sister?"

"I don't know," she said, though her mother could tell this was something she'd been thinking about. "We'll see."

"Oh, Rachel: she told you some stories – that's all. And they were terrible. I'm not defending her, because she was awful. But she was just a girl, and she'd changed – changed so much – and, in the end, what is she really guilty of?" [14, с. 268].

Аналіз емпіричного матеріалу доводить, що спланована медіація, ініційована медіатором, відбувається здебільшого у форматі "медіатор – постраждалий".

При **спланованій медіації, ініційованій винуватцем конфлікту**, медіатор приймає рішення втрутитись у відносини конфліктантів задля допомоги у розв'язанні ситуації, що склалась, керуючись проханням винуватця конфлікту. Наведений далі уривок репрезентує розмову жінки, яка підозрює свого чоловіка в подружній зраді, та її родича, що виступає медіатором.

"Well, he does love you. Unfortunately, love doesn't always go hand in hand with common sense. [...] He came to talk to me yesterday. [...] He asked for help with you. He was completely distraught, Tessa. [...]"

"What did he say? [...]"

"That he loves you. That he wants me to help him persuade you to give him another chance. I wanted you to know; I don't want to keep things from you."

"I... well... I don't know what to say. I can't believe he came to you. To anyone, really."

"As much as I hate to admit it, he isn't the same Hardin Scott that he was when I first met him. [...] I don't know if I think you should forgive him, but if there's one thing I'm certain of, it's that he does love you. [...] He didn't sleep with her. [...] He just said that to hurt you. I know that's not much better; but you two are both known to fight fire with fire" [13, с. 116–117].

У наведеному фрагменті медіатор є «запасним мостом комунікації» [4, с. 44]. За допомогою такого типу комунікативної взаємодії стає можливим відновлення перерваного спілкування між конфліктантами, що дає їм змогу гармонізувати взаємини один з одним у майбутньому.

Аналіз емпіричного матеріалу дає змогу стверджувати, що **основними ознаками** комунікативної поведінки медіатора в процесі примирення сторін конфлікту є:

1. **Емпатія** як здатність людини розпізнати почуття і психологічний стан іншого, співпереживати [5, с. 349], поставити себе на місце іншого, проявити зацікавленість до його проблем [8, с. 12]. Саме емпатія – один з основних мотивів, що спонукають медіатора втрутитись у конфлікт з метою його конструктивного врегулювання. Маючи досвід попереднього спілкування з одним чи обома учасниками конфліктної взаємодії, знаючи історію розвитку конфлікту, медіатор розуміє причину пригніченого емоційного стану одного чи обох інтерактантів та усвідомлює руйнівний вплив негативних почуттів, спричинених дисгармонізацією взаємин, і можливі наслідки ситуації, що склалась, а відтак, не може залишатись осторонь.

"Couldn't you forgive her this once, Aunt Susan? Won't you try her just once more?" she begged. "She feels so bad" [17, с. 705].

2. **Суб'єктивність** медіатора проявляється у формі його приязного, доброзичливого

ставлення до одного чи обох учасників конфлікту. У КС “примирення” посередник завжди особисто зацікавлений в успішному розв’язанні конфлікту, оскільки перебуває в близьких родинних чи дружніх зв’язках з одним чи обома конфліктантами. Важливо зауважити, що, на відміну від офіційної медіації, для якої дотримання принципу нейтральності та неупередженості є обов’язковим, медіатор в аналізованій комунікативній ситуації може відкрито демонструвати підтримку одного з учасників конфлікту.

“He wants to make amends with you. Why won’t you forgive him?”

Violet stood up from the bed. “Are you defending him?” she accused.

“If that’s how you want to see it, then yes. But surely you understand that what he did was the right thing to do, do you not?” [16, с. 92].

3. **Дидактична спрямованість** значної частини спонукально-орієнтованих висловлень медіатора з огляду на їхнє морально-етичне підґрунтя.

“Why do you need revenge so much? [...] Can’t you forgive and forget? If there’s one chance we poor people have of reaching godliness, it’s in learning to forgive and forget” [2, с. 92–93].

4. **Позиціонування рішення** про гармонізацію стосунків між конфліктантами як **єдино правильного** виходу з ситуації. Така перспектива розвитку ситуації, за переконанням медіатора, дасть змогу позбутись тягаря образи та відновити не лише взаємини з іншою стороною конфлікту, а й душевну рівновагу.

“Forgiveness is a choice, but one that will free you. For your sake, you must forgive him and for the sake of our Father in heaven. God will not forgive those who don’t forgive others. When you forgive, Mary, you release the bitterness and anger that drove you to do many of the destructive things you have done in your life” [6, с. 300].

Висновки. Отже, медіація в комунікативній ситуації “примирення” набуває форми спонтанної або спланованої діяльності та здійснюється з метою оптимізації процесу пошуку шляхів вирішення проблеми задля сприяння конструктивному врегулюванню конфлікту. Комунікативна поведінка медіатора відзначається проявом емпатії до одного чи обох конфліктантів, суб’єктивністю та дидактичною спрямованістю спонукування до примирення, що позиціонується як єдино правильний спосіб виходу з конфлікту. Перспективи майбутніх наукових пошуків вбачаємо у вивченні впливу гендерного та вікового чинників на перебіг спілкування в ситуації гармонізації міжособистісної інтеракції.

References

1. Allakhverdova, Olga. 2007. “Mediatsiia kak sotsialno-psikhologicheskii fenomen”. *Vestnik Sankt-Peterburgskogo universiteta* 2-1:151–159.
2. Andrews, Cleo Virginia. 2009. *Flowers in the Attic. Petals on the Wind*. New York : Simon and Schuster.
3. Antsupov, Anatoliiy and Shipilov, Anatolii. 2000. *Konfliktologiya*. Moskva: Nauka.
4. Bessemer, Christoph. 2005. *Mediatsiia. Posrednichestvo v konfliktah*. Translated by N. Malova. Kaluga: Duhovnoie poznaniie.
5. Busel, Viacheslav, ed. 2005. *Velykyi tumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy*. Kyiv, Irpin : Perun.
6. Dean, Leslie T. 2006. *Forgiven Much*. Longwood : Xulon Press.
7. Karnozova, Liudmila. 2014. *Vvedeniie v vosstanovitelnoie pravosudiye (mediatsiya v otvet na prestupeniye)*. Moskva : Prospekt.
8. Koziarevych, Liana. 2006. “Verbalni i neverbalni zasoby empatyzatsii dialohichnoho dyskursu (na materialii anhlomovnoi prozy XX stolittia)”. PhD diss., Kyiv.
9. Kulikova, Liudmila. 2019. “Diskurs mezhkulturnoi mediatsii: kontseptualnaia model issledovaniia”. *Vestnik Sankt-Peterburgskogo gosudarstvennogo universiteta. Yazyk i literatura* 16(2): 245–258.
10. Kulikova, Liudmila and Olga Prokhorova. 2016. “Issledovatel’skiye podkhody k diskursu mediatsii v fokuse mezhdistyplinarnosti”. *Filologicheskie nauki. Voprosy teorii i praktiki* 2(56): 100–104.
11. Markov, Sergei. 2010. “Mediatsiia – alternativnyi metod razresheniia konfliktov (sporov)”. *Vestnik Khabarovskoi gosudarstvennoi akademii ekonomiki i prava* 3: 42–59.
12. Montgomery, Lucy Maud. 2014. *Anne of Green Gables*. Massachusetts: Courier Corporation.
13. Todd, Anna. 2014. *After We Collided*. New York: Simon and Schuster.

14. Wallace, Daniel. 2013. *The Kings and Queens of Roam*. New York: Simon and Schuster.
15. White, Kimberley. 2008. *All the Way*. New York: Kensington.
16. White, Noah. 2017. *The Dreamscape*. New York: Pronoun.
17. Willis, Nathaniel. 1972. *The Youth's Companion*. Boston: Perry Mason Company.

Передон Наталия. Сущностные характеристики медиации в коммуникативной ситуации «примирение». Ввиду высокой конфликтности, присущей развитию человечества в XXI веке, важность и необходимость исследования особенностей процесса изменения межличностного взаимодействия с конфликтно-ориентированного на гармоничное воспринимается как один из важнейших факторов комфортного существования в социуме. Следовательно, статья посвящена изучению медиации как инструмента конструктивного урегулирования конфликтов в коммуникативной ситуации “примирение”. Установлено, что в процессе гармонизации межличностной интеракции медиация представлена как неофициальный институт, не имеющий юридических признаков и полномочий. Определено, что медиатор является факультативным участником анализируемой коммуникативной ситуации, деятельность которого способствует восстановлению взаимопонимания между сторонами конфликта. Сфокусировано внимание на факторах, которые влияют на эффективность процесса медиации, и различиях между официальной и неофициальной медиацией.

Выделены и охарактеризованы формы исследуемого лингвистического явления в коммуникативной ситуации “примирение”: спонтанная медиация, инициированная медиатором; спланированная медиация, инициированная медиатором; спланированная медиация, инициированная виновником конфликта. Обнаружено, что в роли медиаторов процесса гармонизации межличностных отношений выступают лица, чей авторитет безоговорочно признается непосредственными участниками конфликта. Выяснено, что цель деятельности медиатора заключается в содействии оптимизации взаимодействия обидчика и пострадавшего, создании атмосферы доверия, при которой стороны рассмотрели бы возможность изменения своей позиции в конфликте и восстановления согласия.

Выделены основные признаки коммуникативного поведения медиатора: эмпатия, субъективность, дидактическая направленность значительной части высказываний медиатора, учитывая их морально-нравственную подоплеку, а также позиционирование решения о гармонизации отношений между конфликтантами как единственно правильного выхода из ситуации.

Теоретические положения проиллюстрированы примерами из произведений англоязычной художественной литературы XX–XXI века, которые репрезентируют коммуникативную ситуацию “примирение” в устной неофициальной коммуникации.

Ключевые слова: медиация, медиатор, конфликт, коммуникативная ситуация «примирение».

Peredon Nataliia. The Essential Characteristics of Mediation in the Communicative Situation of “Reconciliation”. In the modern world, the problem of constructive conflict resolution is so urgent that its solution is perceived as one of the most important factors for general well-being in society. Thus, the article is devoted to the study of mediation as a tool for constructive conflict resolution in the communicative situation of “reconciliation”. It has been detected that in the process of harmonizing interpersonal interaction mediation is presented as an informal conflict resolution method which has no legal characteristics. It has been determined that in the communicative situation under study the mediator is an optional interlocutor whose activity promotes mutual understanding between the two parties.

Attention has been given to the factors that contribute to the effectiveness of the mediation process. The differences between formal and informal mediation have been outlined.

The author has singled out three forms of the linguistic phenomena under study: spontaneous mediation initiated by the mediator, planned mediation initiated by the mediator, and planned mediation initiated by the offender (the interlocutor who has caused the conflict situation). It has been determined that to act as a mediator a person should be respected and trusted by both parties to a conflict. The mediators’ aim is to facilitate communication between the interlocutor who has caused the conflict and the interlocutor who has suffered from it, provide a collaborative environment, and thus, help the parties to a conflict reconcile with each other.

Complex analysis has made it possible to detect and describe the main features of mediators’ communicative behaviour. They are empathy, subjectivity, didactic orientation of a significant part of mediators’ statements, and representing decision to restore harmonious relations between the conflicting parties as the only right solution.

The theoretical foundations are illustrated with the examples from the works of English-language fiction of the XX–XXI centuries. All of the examples represent the communicative behaviour of participants in the situation of “reconciliation” in the process of informal speech interaction.

Keywords: mediation, mediator, conflict, communicative situation of “reconciliation”.